

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z prawem hiszpańskim, spółki posiadające znaczący udział w kapitale spółki zależnej mogą odliczyć od swego dochodu podlegającego opodatkowaniu 100 % dywidendy brutto uzyskanej od tej spółki zależnej. Aby móc podlegać tej regulacji, spółki dominujące z siedzibą w Hiszpanii muszą posiadać udział w wysokości 5 % lub więcej w kapitale spółki zależnej będącej rezydentem w nieprzerwanym okresie przynajmniej jednego roku. Dywidendy spełniające przesłanki stosowania tego przepisu są zwolnione z opodatkowania u źródła.

W przypadku spółek dominujących nie będących rezydentami w Hiszpanii wymogiem skorzystania ze zwolnienia jest posiadanie przez nie udziału wynoszącego 20 %. Próg ten ulega zmniejszeniu do 15 % od 1 stycznia 2007 r. i do 10 % od 1 stycznia 2009. W związku z tym, w odróżnieniu do spółek dominujących będących rezydentami w Hiszpanii, spółki dominujące z innych państw członkowskich WE i z państw członkowskich Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym posiadające udział w kapitale wynoszący 5 % lub więcej, lecz poniżej wskazanych progów są zobowiązane do zapłaty podatku od dywidend wypłacanych przez spółkę zależną.

Zdaniem Komisji ustanowione w hiszpańskich przepisach odmienne traktowanie, polegające na wymogu posiadania większego udziału w kapitale przez spółki dominujące nie będące rezydentami niż ma to miejsce w przypadku rezydentów, by móc skorzystać ze zwolnienia podatkowego obejmującego dywidendy wypłacane przez spółki zależne będące rezydentami na terytorium hiszpańskim stanowi dyskryminację i narusza art. 56 WE i art. 40 Porozumienia EOG. Zdaniem Komisji, to dodatkowe obciążenie podatkowe spółek dominujących z siedzibą w innych państwach członkowskich i państwach EOG nie jest w żaden sposób uzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-492/08)**

(2009/C 19/30)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że — stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej (VAT) do usług świadczonych przez adwokatów, adwokatów przy Conseil d'État oraz przy Cour de cassation, a także przez zastępców sądowych, za wykonywanie których są oni opłacani w całości lub w części przez państwo w ramach pomocy prawnej — Republika Francuska

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 96 i 98 ust. 2 dyrektywy VAT (¹);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja kwestionuje zastosowanie przez stronę pozwaną obniżonej stawki podatku VAT do usług świadczonych w ramach pomocy prawnej przez adwokatów, adwokatów przy Conseil d'État oraz przy Cour de cassation, a także przez zastępców sądowych, jako że takie usługi nie są objęte żadną z kategorii przewidzianych w załączniku III do dyrektywy 2006/112/WE.

Celem odparcia trzech głównych argumentów strony pozwanej Komisja podnosi po pierwsze, że zagwarantowanie dostępu do wymiaru sprawiedliwości nie może stanowić właściwej podstawy, by odstąpić od stosowania normalnej stawki podatku VAT od usług adwokatów, ponieważ taka gwarancja jest raczej związana z zakresem pomocy przyznanej przez państwo niż ze stawką podatku VAT określoną w jednolity sposób na poziomie wspólnotowym.

Po drugie, zdaniem skarżącej, charakter społeczny omawianej działalności nie jest wystarczający, by można było ją zaliczyć do pozostałych kategorii usług wskazanych w załączniku III do dyrektywy, w wypadku których przewidziano obniżoną stawkę w porównaniu z mającą zastosowanie normalną stawką. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału ścisła wykładnia charakteru tych usług jest bowiem niezbędna, by zachować wyczerpujący charakter tego załącznika.

Wreszcie Komisja wskazuje, że celem zarówno art. 96 i 98 ust. 2 dyrektywy VAT, jak i załącznika III do tej dyrektywy nie jest uniknięcie zakłóceń konkurencji między podmiotami gospodarczymi oferującymi te same produkty lub usługi, ale po prostu sprzyjanie stopniowej harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich poprzez zbliżanie stosowanych stawek podatku VAT oraz poprzez ograniczenie transakcji, do których mogą mieć zastosowanie stawki obniżone.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 19 listopada 2008 r. — Ingeniørforeningen i Danmark działające na rzecz Ole Andersena przeciwko Region Syddanmark**(Sprawa C-499/08)**

(2009/C 19/31)

*Język postępowania: duński***Sąd krajowy**

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark działające na rzecz Ole Andersena

Strona pozwana: Region Syddanmark

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni zawartego w art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ zakazu bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na wiek należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie utrzymywaniu przez państwo członkowskie stanu prawnego polegającego na tym, że pracodawca, po wypowiedzeniu umowy o pracę pracownikowi mianowanemu, który był zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie przez okres 12, 15 lub 18 lat, musi po rozwiązaniu stosunku pracy z tym urzędnikiem wypłacić mu kwotę stanowiącą równowartość odpowiednio jednego, dwóch lub trzech miesięcznych wynagrodzeń, lecz świadczenie to nie przysługuje, gdy w momencie rozwiązania stosunku pracy pracownik mianowany jest uprawniony do otrzymywania świadczeń emerytalnych z systemu emerytalnego finansowanego przez pracodawcę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 10 września 2008 r. w sprawie T-324/06, Município de Gondomar przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2008 r. przez Município de Gondomar

(Sprawa C-501/08 P)

(2009/C 19/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Município de Gondomar (przedstawiciele: J. L. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji i uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 3782 z dnia 16 sierpnia 2006 r. w sprawie cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności;
- subsydiarnie, uchylenie postanowienia Sądu i odesłanie do niego sprawy w celu wydania orzeczenia oraz;

- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania łącznie z kosztami wnoszącej odwołanie, na podstawie art. 69 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości lub — subsydiarnie — zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

1. NARUSZENIE PRAWA PRZY OCENIE PRZESŁANKI BEZPOŚREDNIEGO ODDZIAŁYWANIA I BRAK UZASADNIENIA

Gmina Gondomar uważa, że prawo portugalskie zawiera szczególne elementy, które powinny prowadzić do wykładni innej niż ta, którą przyjął Sąd w wydanym z naruszeniem prawa postanowieniu o uznaniu za niedopuszczalną skargi w sprawie T-324/06.

Z przepisów portugalskich, w szczególności z art. 18 i 20 rozporządzenia wykonawczego w sprawie wykorzystania Funduszu Spójności w Portugalii, zatwierdzonego jedynym przepisem dekretu z mocą ustawy nr 191/2000 z dnia 16 sierpnia 2000 r. wynika bowiem, że Republika Portugalska nie dysponuje żadnymi uprawnieniami dyskrecyjnymi w zakresie decyzji o pozostawieniu lub odebraniu pomocy przyznanej z Funduszu Spójności gminie Gondomar jako podmiotowi odpowiedzialnemu za wykonanie projektu, co prowadzi do wniosku, że decyzja Komisji dotycząca cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności miała charakter automatyczny, gdyż wymienione przepisy nie pozwalają na zwolnienie podmiotów wykonawczych z obowiązku zwrotu nienależnie wypłaconych sum.

W postanowieniu o uznaniu za niedopuszczalną skargi w sprawie T-324/06 Sąd w żaden sposób nie odniósł się do tego zagadnienia, a ponieważ chodzi tu o kwestię o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności skargi, dopuścił się naruszenia prawa wywołującego bezpośrednie skutki w zakresie wykonywania uprawnień procesowych skarżącej wynikających z art. 230 WE.

Okoliczność, że kwestia ta nie była przedmiotem rozważań, oznacza ponadto, że zaskarżone postanowienie jest pozbawione uzasadnienia bądź uzasadnienie to jest niewystarczające. Zgodnie z doktryną i orzecznictwem wspólnotowymi istnieje generalny obowiązek uzasadniania rozstrzygnięć organów administracyjnych i sądowych w celu ułatwienia sprawowania kontroli sądowej przez Trybunał Sprawiedliwości.

Z uwagi na to, że Sąd nie wypowiedział się w kwestii szczególnych elementów zawartych w prawie portugalskim, zaskarżone postanowienie jest pozbawione uzasadnienia, co może poważnie wpłynąć na interesy strony skarżącej.

2. NARUSZENIE ZASADY SKUTECZNEJ OCHRONY SĄDOWEJ

Gmina Gondomar stoi ponadto na stanowisku, że grozi jej pozbawienie prawa do skutecznej ochrony sądowej z uwagi na to, że — ponieważ akt doręczenia decyzji Komisji o cofnięciu pomocy finansowej z Funduszu Spójności nie podlega zaskarżeniu w myśl prawa krajowego — nie przysługują jej w prawie krajowym środki odwoławcze umożliwiające zaskarżenie żądania zwrotu pomocy finansowej z Funduszu Spójności.